

[Per Hækkerup.]

Suezkrigen i 1956, væsentligt har bidraget til, at det ikke på et tidligere tidspunkt er kommet til sådanne episoder og en sådan udvikling, som nu i øjeblikket truer freden. Igennem disse næsten 11 år har styrken aktivt bidraget til at opretholde en omend vaklende fred, og det har derfor ikke været forgæves, at den var der.

Ingen af os havde regnet med, at denne styrke skulle kunne forblive der i en situation som den, der nu er indtruffet. Det høje ting har ved adskillige lejligheder understreget eller godkendt det synspunkt, at styrken kun kunne være der under forudsætning af, at det, man så smukt kalder værtslandet, accepterede dens tilstedeværelse; deri lå jo, at den måtte trækkes tilbage, når værtslandet ikke længere ønskede den, og det er jo netop den omstændighed, at man ikke længere kan opretholde styrken, der nu fremkalder den aktuelle krigsfare.

Jeg vil også gerne om de internationale konfliktspørgsmål sige, at det er lige så rystende, når vi inden for det europæiske kontinent har skullet opleve et modbydeligt militærkup, der efter klassisk mønster kvæler et vaklende demokrati under maske af at bekæmpe kommunismen. Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til regeringens holdning. Jeg mener, det er rigtigt, at vi igennem de internationale organer, vi er medlemmer af, og hvor vi har mulighed for det, har givet udtryk for vor afsky over for den anvendte fremgangsmåde. Det gælder inden for NATO-ministerrådet, og det gælder i Europarådet. Jeg kunne føle trang til at gøre den lille bemærkning, at de, der allermost har talt for eller i hvert fald allershøjest har talt for, at vi skulle protestere igennem disse organer, i ikke ringe udstrækning har været dem, der har modsat sig, at vi blev medlem af disse organer, men de må jo altså have erkendt værdien af vort medlemskab, når de nu opfordrer os til at udnytte dette medlemskab.

Som et tredje blandt de mange internationalt vanskelige problemer, vi har at slås med og er stillet over for, skal også Vietnamkrigen omtales. Jeg hører ikke til dem, der påstår, at vi her i Danmark har de bedste forudsætninger for at kunne bedømme udviklingen i Vietnam, men desuagtet mener jeg, at vi har ret til at sige til vor allierede,

USA, hvordan vi ser på tingene, og vi har sagt det igen og igen, at vi er også her dybt forurologet over de konsekvenser, som ikke blot en fortsættelse, men især en forstærkelse af krigshandlingerne i Vietnam indebærer. Det kan, hvis denne udvikling fortsætter, blive indledningen til mere omfattende krigshandlinger, og ingen kan garantere for, hvis dette sker, at det ikke er begyndelsen til en tredje verdenskrig.

Vi ved heller ikke tilstrækkeligt, mener jeg, til i detaljer at kunne præcisere, under hvilke forudsætninger vi finder at man kan få standstød denne krig, som vi tror kun kan standses igennem forhandlinger; men vi har igen og igen over for vor allierede, USA, peget på, at efter vor opfattelse er der i hvert fald et par forudsætninger, som må være opfyldt. Bombningerne af Nordvietnam må standses, og vi tror ikke på, at det vil være realistisk at forestille sig forhandlinger, hvor der ikke på den anden side af forhandlingsbordet end den, hvor USA befinder sig, befinder sig repræsentanter for den styrke, der kæmper imod den sydvietnamesiske regering, og som vi plejer at kalde Vietcong, og det indebærer, at USA må anerkende Vietcong som en forhandlingspartner. Jeg tror, og de fleste af os tror vel nok, at dette er forudsætningen for, at forhandlinger kan komme i gang, for så vidt angår den politik, USA fører.

Hvorledes forudsætningerne stiller sig for Nordvietnams vedkommende, er det endnu vanskeligere for os at få et klart billede af, men jeg skal da ikke nægte, at jeg tror, mange mennesker i dette land finder, at det er beskæmmende, at man i Nordvietnam tilsyneladende ikke viser større villighed til at sætte sig ved forhandlingsbordet. Uanset hvordan man ser på tingene, uanset hvordan man vurderer også her skyld og ansvar, så tror jeg dog, de fleste erkender, at kun forhandling kan føre frem til fred, og derfor må ægte forhandlingsvilje vises fra alle de parter, der er engageret i krigen.

Der var mange andre internationale problemer, det kunne være fristende at berøre, men disse er vel nok de tre, som har optaget os mest herhjemme i det sidste halve år — eller de sidste par måneder for to af problemernes vedkommende.

Jeg skal derefter vende mig til nogle be-